

Chris
CARTER

**DVOJITÝ
KŘÍŽ**

AKTUELL

Chris
CARTER

**DVOJITÝ
KRÍŽ**

Chris
CARTER

**DVOJITÝ
KRÍŽ**

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmu alebo inej metódy použitím elektronických systémov ukladania do pamäti.

Tato kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami žijúcimi alebo mŕtvymi, obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Chris Carter: Dvojitý kríž

Z anglického The Crucifix Killer, ktorý vydalo vydavateľstvo
Simon&Schuster, London, United Kingdom

Copyright © 2009 by Chris Carter
All rights reserved
Všetky práva vyhradené

Translation © Patrik Roľko
Redakčne upravila: PhDr. Adriana Oravcová
Cover design © Dominic Forbes
Image © Johnny Ring
Cover design © MARGO
Design © MARGO

Zalomenie do strán: PRO 2, a. s.
Tlač: Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín, Česká republika
Slovak edition © AKTUELL 2018

ISBN 978-80-8172-040-6

*Samanthe Johnsonovej za to,
že skrátka si.*

POĎAKOVANIE

Písanie kníh sa vždy považuje za samotárske povolanie, ja však cítim veľký dlh voči niekoľkým ľuďom, ktorí mi veľkoryso venovali svoj čas a znalosti z mnohých oblastí.

Moja srdečná vďaka patrí Samanthe Johnsonovej, najštedrejšiemu a najchápavejšiemu človeku, akého poznám. Neúnavne čítala môj pôvodný rukopis znova a znova toľkokrát, že to ani nedokážem spočítať.

Ďakujem takisto Coral Chambersovej za povzbudenie a za to, že mi ukázala správny smer, a Andrei McPhillipsovej za opravy a príjemné rozhovory.

Moju úprimnú vďaku si zaslúžia aj všetci tí neuveriteľní ľudia z vydavateľstva Simon & Schuster UK, ktorí odvedli vynikajúcu prácu, a takisto moje fantastické redaktorky Kate Lyall Grantová vo Veľkej Británii a Pia Götzová a Sybille Upleggerová v Nemecku; ich skvelý prínos a cenné návrhy dali príbehu tohto trileru šľavu a jeho postavám život.

Nedokážem vyjadriť slovami, ako veľmi som vďačný Darley-mu Andersonovi a Camille Boltonovej, tým najnadšenejším, najzapálenejším, najpozornejším a najneobyčajnejším agentom, akých si spisovateľ môže priať. S vami som vyhral jackpot.

Navždy zostanem vďačný skvelému tímu nesmierne pracovitých ľudí v literárnej agentúre Darley Anderson Literary Agency.

1

Piatok, 3. augusta, 10.25

„Prosím... tu je detektív Hunter.“

„Ahoj, Robert. Mám pre teba prekvapenie.“

Hunter stuhol, dobre že nepustil z ruky téglík s kávou. Poznal ten kovový hlas veľmi dobre. Vedel, že keď ho začuje, znamená to len jedno - ďalšiu zohavenú mŕtvolu.

„Videl si teraz niekedy svojho partáka?“

Hunter prebehol bleskovým pohľadom po miestnosti. Márne, Carlosa Garcíu v nej nebolo.

„Videl niekto dnes ráno Garcíu?“ vykrikol na celé oddelenie, len čo vypoľ zvuk na svojom mobile.

Ostatní detektívi si vymenili nechápavé pohľady a Hunter už vedel odpoveď.

„Naposledy včera,“ odvetil detektív Maurice krútiac hlavou. Hunter znovu stisol tlačidlo zvuku.

„Čo si mu urobil?“

„Tak už som ťa zaujal?“

„Čo si mu urobil?“ zopakoval Hunter dôrazne.

„Ako vravím, je to prekvapenie, Robert,“ zasmial sa kovový hlas. „Ale dám ti ešte jednu šancu zmeniť to. Tentoraz sa možno pousiluješ trochu viac. Príď do práčovne v suteréne starého domu číslo 122 na Pacific Alley v južnej Pasadene. Máš na to hodinu. Ak so sebou privedieš posily, zomrie. Ak to nestihnješ do hodiny, zomrie. A ver mi, Robert, bude to veľmi pomalá a bolestivá smrť.“ Telefón zmlkol.

2

Hunter sa rútil veľkými skokmi dolu schodmi starej budovy vo východnom Los Angeles. Čím hlbšie prenikal do suterénu, tým väčšia tma a horúčava panovali vôkol neho. Košelu mal prepotenú a tesné topánky mu drvili chodidlá.

„Kde je tá pracovňa, dofrasa?“ šepol, keď konečne zostúpil do suterénu.

Pod zatvorenými dverami na konci tmavej chodby zahliadol blikajúce svetlo. Bežal k nim vykrikujúc parťákovu meno.

Ale ten sa mu neozýval.

Hunter vytiahol z puzdra pištoľ Wildey Survivor s dvojčinným spúšťovým mechanizmom a pritisol sa chrbtom k stene napravo odo dverí.

„Garcia..!“

Ticho.

„Zelenáč, si tam?“

Spoza dverí sa ozvalo tlmené buchnutie. Hunter natiahol kôhútik a zhlboka sa nadýchol.

„Kurva!“

Pravou rukou otvoril dvere a nacvičeným pohybom vtrhol do miestnosti, pištoľou hľadal cieľ. Nezniesiteľný zápach moču a zvratkov ho prinútil trochu sa stiahnuť. Prudko sa rozkašľal.

„Garcia...“ zavolať znovu odo dverí.

Ticho.

Zvonku toho Hunter veľa nevidel. Žiarovka, čo visela zo stropu nad malým dreveným stolom uprostred miestnosti, bola slabá na to, aby dokázala dobre osvetliť celý priestor. Znovu sa zhlboka nadýchol a vykročil vpred. Z toho, čo vzápätí uvidel, sa mu zdvihol žalúdok. Garcia bol pribitý ku krížu v kletke z plexiskla. Silné krvácanie z jeho rán vytvorilo na zemi pod ním kaluž krvi. Na sebe mal iba spodky a na hlave korunu z ostnatého drôtu, hrubé železné ostne mu viditeľne prebodávali kožu. Po tvári mu stekala krv. Garcia nejavil nijaké známky života.

Prišiel som príliš neskoro, pomyslel si Hunter.

Pristúpil bližšie ku kletke a prekvapilo ho, keď v nej uvidel srdcový monitor. Čiara na obrazovke sa mierne vlnila v pravidelných intervaloch. Garcia bol stále nažive – ale mal namále.

„Carlos!“

Ani sa nepohol.

„Zelenáč!“ zakričal.

Garciovi sa s nesmiernou námahou podarilo pootvoriť oči.

„Vydrž, kamarát.“

Hunter prebehol pohľadom po miestnosti ponorenej v šere. Bola celkom veľká, odhadoval, že má takých pätnásťkrát trinásť metrov. Po zemi sa váľali špinavé handry, použité striekačky, polámané inštalačné rúrky a rozbité sklo. V kúte napravo od dverí, ktorými sem vošiel, uvidel starý zhrdzavený invalidný vozík. Na drevenom stole uprostred miestnosti bol položený malý prenosný kazeťák a na ňom lístok s poznámkou *Najprv si ma prehráj* napísanou červenými kapitálkami. Stisol tlačidlo prehrávania a z malého reproduktora zaburácal dobre známy škrípavý hlas.

„Ahoj, Robert, zrejme si to stihol.“ Pauza. „Určite si už pochopil, že tvoj kamarát potrebuje tvoju pomoc, ale aby si mu mohol pomôcť, musíš hrať podľa určitých pravidiel... mojich pravidiel. Táto hra je veľmi jednoduchá, Robert. Tvoj kamarát je zamknutý v nepriestrelnej kletke, takže strelba ti nepomôže. Na dverách kletky nájdeš štyri farebné tlačidlá. Jedným z nich sa kletka otvorí, tými ostatnými tromi – neotvorí. Tvoja úloha je celkom prostá

- vybrať si tlačidlo. Ak stisneš to správne, dvere sa otvoria a ty budeš môcť zachrániť partáka a opustiť miestnosť.“

Šanca zachrániť Garciu je jeden ku štyrom – to rozhodne nie je dobrý kurz, pomyslel si Hunter.

„A teraz príde tá zábavná časť,“ pokračoval prehrávač. „Ak stisneš ktorékoľvek nesprávne tlačidlo, vyšleš tým súvislý prúd vysokého napätia rovno do drôtenej koruny na hlave tvojho kamaráta. Videl si niekedy, čo sa stane s človekom pri poprave na elektrickom kresle?“ spýtal sa hlas s mrazivým smiechom. „Oči mu prasknú, koža sa mu skrúti ako slanina na rozpálenom oleji, jazyk sa mu krčovito stiahne späť do úst, takže sa navyše ešte aj dusí, krv sa mu varí v tele, až mu z toho praskajú žily a tepny. Je to vskutku nádherná šou, Robert.“

Garciov pulz sa rozbehol ako splašený kôň. Hunter videl, ako čiara na obrazovke monitora poskakuje rýchlejšie.

„No, a teraz príde tá najzábavnejšia časť...“

Hunter tušil, že trik s elektrickým prúdom nebude jediný problém.

„Za klietku som umiestnil dosť výbušnín na to, aby vymazali miestnosť, v ktorej stojíš. Sú napojené na srdcový monitor, a keď sa na ňom objaví rovná čiara...“ Tentoraz bola pauza dlhšia. Hunter vedel, čo sa ten škripavý hlas chystá povedať.

„Bum!... miestnosť vyletí do vzduchu. Takže je ti to jasné, Robert. Ak stisneš nesprávne tlačidlo, nielenže uvidíš umierať svojho kamaráta s vedomím, že si ho zabil ty, ale krátko nato zomrieš aj ty sám.“

Hunterovi búšilo srdce, div že mu nevyskočilo z hrude, pot mu kvapkal z čela a páli v očiach, lepkavé ruky sa mu triasli.

„Môžeš si však vybrať, Robert. Nemusíš zachrániť partáka, zachráň sám seba. Odíd' a jeho tu nechaj zomrieť. Nikto o tom nebude vedieť, len ty. Dokážeš s tým žiť? Dáš do stávky svoj život za ten jeho? Vyber si farbu. Máš na to šesťdesiat sekúnd.“ Z magnetofónu sa ozvalo hlasité pípnutie a potom stíchol.

Hunter videl, ako na červenom digitálnom displeji nad Garciovou hlavou začali naskakovať čísla: 59, 58, 57...

3

Pred piatimi týždňami

Jenny si pretrela oči a vstala od hlučného stola v hollywoodskom klube Vanguard. Dúfala, že na nej nie je vidieť, ako veľmi je unavená.

„Kam ideš?“ spýtal sa jej D-King a usrkol si zo šampanského.

Bobby Preston bol najznámejší díler v severozápadnom Los Angeles, ale nikto ho nikdy nenazýval pravým menom, všetci ho poznali ako D-Kinga. To „D“ znamenalo „Díler“, pretože obchodoval skoro so všetkým – s drogami, dievčatami, autami, zbraňami. Za náležitú cenu vám zohnal, čo ste si zmysleli.

Jenny bola jednoznačne jeho najkrajšie dievča. Mala bezchybne pevné a opálené telo a jej dokonalá tvár a široký úsmev dokázali očariť každého chlapa na tejto planéte, tým si bol D-King istý.

„Len sa musím trochu upraviť. Hneď som späť, zlato.“ Poslala mu vzdušný bozk a opustila exkluzívnu zónu vyhradenú pre VIP aj s pohárom šampanského v ruke.

Jenny už nedokázala dostať do seba žiadny ďalší alkohol, niežeby bola opitá, ale ľahala už piatu noc za sebou, mala toho skrátka dosť. Nemyslela si, že sa jej život bude uberať touto cestou. Nikdy jej ani len nenapadlo, že sa z nej stane štetka. D-King ju celý čas uisťoval, že nie je žiadna pouličná šľapka. Je prvotriedna spoločníčka pre pánov s nesmierne dobrým vkusom a očividne aj kopou peňazí, ale nakoniec to bol vždy iba sex za prachy. A to predsa robí štetka.

Väčšinu Jenniných klientov tvorili perverzní starí milionári, ktorí hľadali niečo, čo nemohli dostať doma. Sex sa nikdy neodohrával v obyčajnej, klasickej misionárskej polohe. Všetci si chceli za svoje peniaze poriadne užiť. Bondáž, sado-maso, spanking, zlatý dážd', análny sex s pripínakom, to bolo jedno. Nech už mali chuť na čokoľvek, musela im to poskytnúť, ale dnes v noci nepracovala. Nedostane zaplatené podľa hodín. Nevyrasila si so žiadnym zo svojich zmorených klientov. Vyšla si so svojím šéfom, a musela sa zabávať, kým on nepovie, že je po žúre.

Jenny bola vo Vanguarde už veľa ráz. Bol to jeden z D-Kingových obľúbených podnikov. Nedalo sa poprieť, že je to skvelý luxusný výstredný klub. Od obrovského tanečného parketu cez bombastickú laserovú šou až po ohromné pódium. Do Vanguardu sa vošlo až dvetisíc ľudí a dnes v noci praskal vo švíkoch.

Jenny zamierila k baru, čo bol najbližšie k dámskym toaletám. Dvaja barmani si za ním mohli nohy zodrať. Celý klub bol ako jeden obrovitánsky úľ plný krásnych ľudí, väčšina z nich mala čosi medzi dvadsať a tridsaťpäť.

Jenny si neuvedomovala pohľad očí, ktoré ju sledovali od VIP zóny až k baru. Oči, čo sa na ňu upierali celý večer. V skutočnosti ju sledovali už štyri týždne z jedného nočného klubu do druhého, od jedného hotela k druhému. Sledovali ju, keď predstierala, že sa dobre baví, aj vtedy, keď uspokojovala každého zo svojich klientov.

„Ahoj, Jen, si v pohode? Vyzeráš trochu unavene,“ poznamenal dlhovlasý barman Pietro, keď pristúpila k baru. Stále rozprával s jemným španielskym prízvukom.

„Nič mi nie je, zlato, asi iba priveľa žúrujem,“ odvetila bez nadšenia, keď zahliadla svoj odraz v zrkadle nad barom. Jej hypnoticky modré oči dnes akoby stratili iskrú.

„Hriešnici ti nedajú pokoj, čo?“ Pietro pridal k svojej poznámke nesmelý úsmev.

„Dnes večer hej,“ opätovoala mu úsmev Jenny.

„Dáš si niečo?“

„Nie, díky. Stále ešte zápasím s týmto.“ Zdvihla pohár so šam-

panským a zvodne naňho žmurkla. „Len som sa na chvíľu potrebovala vytratiť.“

Pietro a Jenny už spolu niekoľkokrát flirtovali, ale on sa ju nikdy nesnažil zbaliť. Vedel, že patrí D-Kingovi.

„No, keby si niečo potrebovala, tak na mňa zakrič.“ Pietro sa vrátil k príprave kokteíl a žonglovaniu s fľašami. Tmavovláska na druhom konci baru, čo sa dychtivo snažila upútať Pietrovu pozornosť, vrhla na Jenny nenávisť pohľad, ktorý jasne hovoril: „Zaraď spiatočku, mrcha, ja som ho videla prvá.“

Jenny si prehrabla dlhé plavé vlasy, postavila pohár so šampanským na barový pult a obrátila sa čelom k parketu. Užívala si klubovú atmosféru. Bavilo ju sledovať všetkých tých ľudí, čo sa tam zabávali, tancovali, popíjali a nachádzali lásku. No dobre, tak lásku možno nie, ale aspoň si to rozdávali pre potešenie, nie za peniaze. Túžila byť ako oni. Toto rozhodne nebol ten báječný hollywoodsky život, o akom snívala, keď pred šiestimi rokmi odišla z Idaha.

Hollywood fascinoval Jenny Farnboroughovú už od jej dvanástich rokov. Kino sa pre ňu stalo útočiskom pred nekonečnými hádkami jej submisívnej matky s prehnane agresívnym otčimom. Filmy boli jej únikovou cestou, dopravným prostriedkom, ktorý ju dokázal prepraviť na miesta, kde ešte nikdy nebola. Túžila byť ich súčasťou.

Jenny vedela, že hollywoodsky sen nie je nič viac než fantázia. Niečo, čo existuje len v tuctových romantických knihách a filmoch – tých prečítala a videla habadej. Musela si priznať, že je rojko, ale možno to nebude až také zlé. Možno bude mať šťastie. Nemá čo stratiť.

Keď mala Jenny štrnásť, našla si prvú brigádu – predávala popcorn v kine. Odkladala si každý cent, čo zarobila, a na šestnástom narodeniny už mala našetrené toľko, že mohla to Bohom zabudnuté mesto, kde žila, opustiť navždy. Prisahala si, že sa do Idaha už nikdy nevráti. Jenny sa nikdy nedozvedela, že sa jej matka len týždeň po jej odchode predávkovala tabletkami na spanie.

Hollywood bol presne taký, ako očakávala. Magické miesto plné krásnych ľudí, svetiel a rozmarností. Lenže drsná realita života v Meste anjelov mala ďaleko k ilúzii, ktorú si vytvorila. Úspory jej dlho nevydržali a bez profesionálneho hereckého vzdelania sa odmietnutia čoskoro kopili pred ňou ako kusy špinavej bielizne. Z jej nádherného sna sa pomaly, ale isto stávala nočná mora.

S D-Kingom ju zoznámila Wendy Loutropová, ďalšia mladá naivka, čo sa zúfalo chcela stať herečkou. Jenny sprvu odmietala všetky jeho návrhy. Počula veľa príbehov o krásnych ženách, čo prichádzajú do Hollywoodu, aby si splnili sen a stali sa hviezdami, no končia ako šľapky na ulici alebo účinkujú v pornofilmoch. Jenny odhodlane vzdorovala. Nechcela sa zaradiť medzi tie neúspešné, ale hrdosť nakoniec musela ustúpiť pudu sebazáchovy, a tak D-King po niekoľkých mesiacoch neúnavných telefonátov a drahých darčiekov získal nové dievča.

Jenny si vôbec nevšimla ruku, ktorá jej do pohára so šampanským naliala bezfarebnú tekutinu. Neodtrhla oči od tancujúceho davu.

„Ahoj, kočka, môžem ťa pozvať na drink?“ spýtal sa vysoký blondiak stojaci po jej pravici a nahodil oslnivý úsmev.

„Ja už jeden mám, ale aj tak ďakujem,“ odvetila zdvorilo bez toho, aby sa tomu cudziemu chlapovi pozrela do očí.

„Určite? Môžem nám objednať fľašu Cristalu. Čo ty na to, zlato?“

Jenny sa obrátila k vysokému blondiakovi čelom. Bol to elegant, mal na sebe tmavosivý oblek od Versaceho, pod ním žiarivo bielu košeľu s tvrdým golierom a modrú hodvábnu kravatu. Najvýraznejšie na ňom boli zelené oči. Jenny musela uznať, že je to atraktívny muž.

„Ako sa voláš?“ spýtala sa ho so silným úsmevom.

„Carl... teší ma,“ odvetil a podal jej ruku.

Jenny ju ignorovala a usrkla si šampanského. „Pozri, Carl, si celkom fešný chlap, to musím uznať, ale snažiť sa zbaliť babu tým, že sa pred ňou budeš chvastať svojimi prachmi, nie je práve

skvelý nápad,“ zatiehla sladkým hlasom. „Zvlášť nie v podniku, ako je tento. Pripadáme si potom ako nejaké lacné trofeje, ledaže tu hľadáš štetku – preto si dnes večer tu? Zháňaš profesionálku?“

„Ach... nie, to nie!“ Carl si nervózne upravil kravatu. „Prepáč, ja som to tak nemyslel.“

„Takže ty naozaj nehľadáš slečnu, ktorá by to s tebou *poriadne* roztočila?“ spýtala sa a znovu sa napila šampanského, celý čas sa mu pritom dívala do očí.

„Nie, pravdaže nie, zlato. Len si chcem s tebou dať jeden nezáväzný drink, a keby medzi nami preskočila iskra...“ zámerné vetu nedokončil, iba mykol plecami.

Jenny mu veľmi zľahka prešla prstami po kravate a potom si ho pritiahla k sebe. „Škoda, že nehľadáš štetku,“ zašepkala mu do ľavého ucha.

Carlov úsmev sa rozplynul do nechápavého výrazu.

„Mohla by som ti dať číslo na svojho pasáka, sedí priamo hentam.“ So sarkastickým úsmevom na perách ukázala na zónu pre VIP.

Carl pootvoril ústa, akoby chcel niečo povedať, ale nevyšlo z nich ani slovo.

Jenny dopila šampanské a zvodne naňho žmurkla, potom sa odlepila od baru a zamierila na toalety.

Oči ju ďalej sledovali.

Nepotrvá to dlho. Droga už čoskoro začne účinkovať.

Jenny si práve nanášala čerstvú vrstvu rúžu, keď sa jej z ničoho nič začala motať hlava. Uvedomila si, že sa niečo deje. Odrazu ju celú zaplavila horúčava. Steny navôkol akoby sa dali do pohybu a približovali sa k nej. Ťažko sa jej dýchalo. Zamierila čo najrýchlejšie k dverám. Musí odtiaľ ihneď vypadnúť.

Vypotáčala sa z dámskych toaliet a všetko sa s ňou točilo. Chcela sa vrátiť k D-Kingovmu stolu, ale nohy ju neposlúchali. Takmer sa zrútila na zem, keď vtom ju zachytili čiesi ruky.

„Si v pohode, zlato? Nevyzeráš nič moc.“

„Je mi zle. Asi musím...“

„Musíš na vzduch. Jasně, je tu příliš dusno. Tak pod', pomôžem ti. Vyjdeme na chvíľu von.“

„Ale ja...“ Jenny sa plietli slová na jazyku. „Musím povedať Di... musím sa vrátiť tam k...“

„Neskôr, zlato, teraz musíš ísť so mnou.“

Nikto si nevšimol, ako Jenny a neznámy muž kráčajú k východu.

4

„Áno, tu je detektív Hunter.“ Mobil zazvonil šesťkrát, než ho Hunter konečne zdvihol. Hlas mal hlboký a vyslovoval pomaly, bolo poznať, že toho veľa nenaspal.

„Robert, kde si, dočerta? Kapitán ťa zháňa už dve hodiny.“

„Zelenáč, to si ty? Koľko je hodín?“ Carlosa Garcíu prideliť Hunterovi iba pred týždňom, po smrti jeho dlhoročného partnera.

„Sú tri ráno.“

„Čo je za deň?“

„Dofrasa, človeče... Pondelok. Pozri, mal by si sa na to prísť pozrieť, máme tu fakt kurevsky hnusnú vraždu.“

„Sme zvláštny tím pre vyšetrovanie vrážd, Carlos. Nerobíme nič iné než samé kurevsky hnusné vraždy.“

„No, táto je ozaj hnusná, mal by si sem čo najrýchlejšie prísť. Kapitán chce, aby sme sa toho ujali.“

„Aha,“ odvetil Hunter ľahostajne. „Dáš mi adresu?“

Položil mobil a rozhladol sa po malej temnej miestnosti, ktorá mu nebola ničím povedomá. „Kde to som, dočerta?“ zašepkal.

Dunivá bolesť hlavy a príšerná pachuť v ústach mu pripomenuli, koľko toho včera vypil. Zaboril hlavu hlbšie do vankúša v nádeji, že tým stlmí bolesť. Zrazu sa vedľa neho v posteli čosi pohlo.

„Ahoj. Znamená ten telefonát, že už musíš ísť?“ Ženský hlas bol tichý a sexi, mal nepatrný taliansky prízvuk. Hunter spočinul